

portosított karban tanultunk különböző egy- ill. többszólamú műveket, nép-énekeket, antifónákat, motettákat. (A hét ezen próbáin tanultakat később a tábor zárásaként koncert keretében adtuk elő a gödöllői királyi kastély templomában.) Ebéd után a délutánok általában szabad programok jegyében teltek. Sajnos idén a rossz időjárás miatt rendszerint az épületek falain belülre szorultunk. Mint az eddigi táborokban mindig, ezúttal is több szentmisén vetünk részt; ezek között idén volt egy latin nyelven mondott szentmise is. Külön színfoltja s egyben kihívása volt a mostani tábornak az a CD-felvétel, amely három éjszakát vett igénybe. Ezen egy férfiakból alakult kamarakórus énekelt különféle tételeket, mintegy keresztmetszetét adva a premontrei rítusú énekes liturgiának. Szintén nagy élményt jelentett a fáklyás zarándoklat Máriabesnyőre, ahol Nagyboldogasszony ünnepén a kegytemplomban ünnepi énekeltünk matutínumot.

Természetesen a sok munka mellett jutott idő a kikapcsolódásra és a szórakozásra is (táncházak, körjátékok, sport, kézműves foglalkozások, stb.). Utolsó este megrendeztük a hagyományos Ki mit tud?-ot, melyen különböző zenei produkciók mellett idén sem maradhattak el a tábori paródiák, s a legemlékezetesebb jeleneteket felidéző színjátékok.

A záró tábortűznél vidám éneklés és tánc mellett értékeltük az elmúlt hetet, s a közös szálaktól egyre sűrűbben átszótt elmúlt három évet. Az egy közösségbe tartozás érzésének jegyében derengtek fel a jövőben megvalósítandó feladatok, együtt elérni vágyott célok, évközbeni találkozási lehetőségek, kirándulások; s hogy az egyre több gyümölcsöt termő, két éve megkezdett utat folytatván egy év elteltével újból szkolatábor lesz Gödöllőn a Premontrei Gimnázium területén...

Ángyán Péter, a gödöllői szkolából

Harmat Artúr Központi Kántorképző 2002

A budapesti nyári kántorképzőnek, új nevén Harmat Artúr Központi Kántorképzőnek ötvenegyedik tanéve zajlott idén. A 2002. év folyamán a kántorképző fenntartója megváltozott: az alapító Országos Magyar Cecília Egyesület (OMCE) helyett a Püspöki Kar alá tartozó Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézet (MALEZI) lett a tanfolyam gazdája. A csere nem hozott jelentős változást, hiszen nagyrészt eddig is a Püspöki Kar támogatta anyagilag a tanfolyamot, a MALEZI igazgatója pedig szintén *Verbényi István* kanonok úr, aki tizedik éve vezeti a kántorképzőt.

Idén negatív rekordot ért el a hallgatók létszáma, mindössze negyvennyolc növendékünk fejezte be a tanévet. Tizenhárman kaptak oklevelet, közöttük *Dudás Karolínát* Harmat Artúr-díjra, *Sándor Bencét* pedig „Kósa Atya”-díjra tartotta érdemesnek a tanári kar. A folyamatos fogyásnak több oka is van.

Egyrészt ma Magyarországon tizennégy kántorképző működik, szinte minden egyházmegye indított egyet, és már Komáromban is találunk a felvidéki növendékek kéthetes nyári kántorképzőt. Ezzel párhuzamosan a budapesti tanfolyam nem tud szállást biztosítani, azt mindenki maga intézi, s ez vidékről nehéz és költséges. Nagyobb távlatokban, de mindenképpen érzékelhető gond, hogy a magyar egyházon belül csökken a kántori szakma megbecsültsége. Alig akad hely, ahol akár városban is főállású kántort alkalmaznának, fizetnének. Hosszú távon pedig nehéz érdemi követelményeket támasztani egy olyan szakma képzésében, amelyre nem vár igényes kereslet.

A gondokon túl mindig öröm a növendékek arcán látni a közös éneklés, imádság örömét, a hasonló gondolkodású társaság önfelédtt együttlétét. A zárókoncert estéjén, kis létszámú elsőseim után nézve azért felsóhajtottam: idén is megérte a sok munka, érdemes volt.

Füzes Ádám titkár

Egy végzős hallgató a Kántorképzőről

Július végén, a zárókoncert után *Verbényi István* atya azt mondta: nem azért kapjuk az oklevelet, hogy kitegyük a falra vagy vitrinbe zárjuk, hanem mert a legszentebb dologra kaptunk küldetést: hogy a hívő népet szolgáljuk, segítjük, vezessük és irányítsuk az ének művelésében és a liturgia szépségének megőrző ápolásában. Négy évig készültünk a szent zene szolgálatára. Komoly és lelkiismeretes munka volt ez, nemcsak nyáron, hanem évközben is, hiszen „a kántor nem építhet arra, hogy esetleges gyenge teljesítményét irgalomból elnézik a hívek” — figyelmeztetett bennünket *Verbényi atya*.

A liturgia és a gregorián órák megtanítottak minket arra, hogyan ápoljuk az Egyház ősi kincseit a mai liturgikus keretek között. Nem tagadom, nem könnyű, de erre vállalkoztunk. És igenis meg lehet tanítani a híveknek az introitust és a kommúniót, csak kellő türelem és állhatatosság kell hozzá.

A négy év során nagyon sokszínű képzésben volt részünk: liturgia, hittan, gregorián, népének, zeneelmélet, szolfézs, karvezetés, orgona. Gyönyörű emlékként él bennem, amikor tavaly meglátogattuk Érdligeten a ciszterci nővéreket, és „liturgikus éjszakán” vettünk részt. Mezei János tanár úr vezetésével gyönyörű vesperásokat és laudeseket énekeltünk. Még mindig fülemben csengnek szavai: „Köszönöm a szép liturgiát”. A négy év alatt ízelítőt kaptunk abból, hogyan kell azt széppé tenni, és most itt van a feladat, hogy mind együnk, ki-ki a maga helyén azzá is tegye.

Ezúton is köszönöm tanárainknak, hogy elvezettek engem idáig.

Sándor Bence, „Kósa Atya”-díjas, friss okleveles kántor